

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Ś., dnia 25 października 2018 r.

Sąd Rejonowy w Środzie Śląskiej I Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Bartłomiej Rajca

Protokolant: st. sekr. sądowy Marta Kluczyńska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 25 października 2018 r. w Ś.

sprawy z powództwa K. W.

przeciwko Towarzystwu (...) S.A. z siedzibą w W.

o zapłatę

I. zasądza od strony pozwanej Towarzystwa (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz powoda K. W. kwotę 6.628,83 zł (sześć tysięcy sześćset dwadzieścia osiem złotych osiemdziesiąt trzy grosze) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od kwoty 6.382,83 zł od dnia 27 marca 2016 r. do dnia zapłaty oraz od kwoty 246 zł od dnia 2 marca 2017 r. do dnia zapłaty;

II. w pozostałym zakresie powództwo oddala;

III. zasądza od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 1.984,91 zł tytułem zwrotu kosztów procesu;

IV. nakazuje stronie pozwanej uiścić na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w Środzie Śląskiej kwotę 433,65 zł tytułem wydatków poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa;

V. nakazuje powodowi uiścić na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w Środzie Śląskiej kwotę 185,85 zł tytułem wydatków poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym w dniu 25 stycznia 2017r. powód K. W. wniósł o zasądzenie od Towarzystwa (...) S.A. z siedzibą w W. kwoty 9.447,25 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od kwoty 9.201,25 zł od dnia 25 marca 2016r. do dnia zapłaty oraz od kwoty 246 zł od dnia wniesienia powództwa do dnia zapłaty, a także zasądzenia na jego rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powód wskazał, że w dniu 24 lutego 2016r. uszkodzony został pojazd marki V. (...) o nr. rej (...) należący do poszkodowanego powoda. Sprawca wypadku był ubezpieczony przez stronę pozwaną od odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych. Koszty likwidacji szkody zobowiązana była ponieść strona pozwana, jako ubezpieczyciel sprawcy zdarzenia, co jest okolicznością bezsporną. Strona pozwana wypłaciła powodowi tytułem odszkodowania za uszkodzenia pojazdu poszkodowanego kwotę 9.759,73 zł.

Powód twierdził, że kwota wypłacona przez stronę pozwaną jest zaniżona. Zlecił sporządzenie kalkulacji kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu. Zdaniem powoda prawidłowa wysokość szkody wynosi 18.969,98 zł. Niepoprawność wyceny szkody przez stronę pozwaną wynika w szczególności z błędnej kwalifikacji uszkodzonych drzwi w pojeździe poszkodowanego do naprawy, zamiast do wymiany. (...) serwis (...) nie wykonuje bowiem naprawy poszycia drzwi, ale wymienia drzwi na nowe. Powód zarzucił również wycenie sporządzonej przez stronę pozwaną rażąco zaniżone stawki

za roboczogodzinę w wysokości 65 zł, gdyż żaden serwis na rynku nie wykonuje napraw pojazdów wg. takiej stawki. Powód dodał, że przysługuje mu prawo do naprawy pojazdu w autoryzowanym serwisie obsługi ((...)) V., ponieważ przed zdarzeniem pojazd powoda był utrzymany w nienagannym stanie technicznym i serwisowany w autoryzowanej stacji obsługi pojazdów marki V.. Ponadto zastosowane przez stronę pozwaną potrącenia amortyzacyjne były niedozwolone. Powód wskazał, że ekonomicznie uzasadnione wydatki naprawy jego pojazdu obejmują koszty nowych i oryginalnych części oraz koszt wykonania naprawy uszkodzonego pojazdu w zakładzie blacharsko – lakierniczym. Powód wskazał, że zastosowanie potrącenia z tytułu amortyzacji jest możliwe jedynie w sytuacji, gdy zastosowanie do naprawy nowych części prowadziłoby do wzrostu wartości całego naprawianego pojazdu, przy czym ciężar wykazania wzrostu wartości pojazdu w porównaniu do stanu sprzed szkody obciąża wyłącznie zakład ubezpieczeń. Koszt sporządzenia prywatnej kalkulacji wyniósł 246 zł brutto. Wydatek ten został przez powoda poniesiony w celu wykazania zasadności roszczeń powoda, i jego zdaniem stanowi to dodatkową szkodę w jego majątku, co uzasadnia dochodzenie jego rekompensaty.

W zakresie odsetek powód wskazał, że strona pozwana wydała decyzję co do wypłaty odszkodowania w dniu 24 marca 2016r., co oznacza, że odszkodowanie winno być wypłacone do tego dnia. Dlatego też powód nalicza odsetki od dnia następnego.

W odpowiedzi na pozew strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie na jej rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu strona pozwana oświadczyła, że zaprzecza wszystkim twierdzeniom powoda podniesionym w pozwie, poza wyraźnie przyznanymi. Przyznała, że ponosi odpowiedzialność odszkodowawczą za zdarzenie z dnia 24 lutego 2016r. na podstawie obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zawartej z właścicielem pojazdu, którym kierował sprawca zdarzenia. Ponadto strona pozwana przyznała, że przyjęła zgłoszenie szkody i przeprowadziła postępowanie likwidacyjne, w wyniku którego decyzją z dnia 24 marca 2016r. przyznała poszkodowanemu kwotę 9.759,73 zł tytułem odszkodowania za naprawę pojazdu.

Strona pozwana zarzuciła, że wypełniła swój obowiązek odszkodowawczy wobec powoda w całości, a dalsze roszczenia powoda należało uznać za bezzasadne w świetle art. 361 § 1 Kc. Ponadto zdaniem strony pozwanej uwzględniając wynikający z przepisu art. 354 § 2 Kc obowiązek współdziałania wierzyciela przy wykonywaniu przez dłużnika zobowiązania, należy przyjąć, że skoro poszkodowany ma wpływ na wybór części zamiennych użytych do naprawy, to jest w tym zakresie zobowiązany do racjonalizowania kosztów naprawy. Jeżeli zatem na rynku lokalnym dostępne są części o porównywalnych parametrach użytkowych i estetycznych, lecz o znacząco różnych cenach, to użycie do naprawy części najdroższych na rynku nie może zostać uznane za ekonomicznie uzasadnione. Strona pozwana podniosła, że zastosowane przez nią przy sporządzaniu kalkulacji naprawy cen części alternatywnych (części zamiennych o porównywalnej jakości) bezsprzecznie gwarantuje przywrócenie pojazdu do stanu sprzed szkody, do czego zobowiązuje art. 363 § 1 Kc. Ponadto strona pozwana zakwestionowała roszczenie powoda z tytułu zwrotu kosztów prywatnej opinii rzeczoznawcy. Strona pozwana wskazała, że jest to jedynie dokument prywatny w rozumieniu art. 245 Kpc i nie wiąże się z nim domniemanie, że jego treść przedstawia rzeczywisty stan rzeczy.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 24 lutego 2016r. miała miejsce kolizja drogowa w wyniku, której uszkodzony został pojazd marki V. (...) nr. rej (...), będący własnością powoda. Sprawca zdarzenia posiadał ważną polisę odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych u strony pozwanej.

Bezsporne, a nadto tak: dokumenty w aktach szkody na płycie CD – nośnik zapisu - k. 45.

Powód zgłosił szkodę stronie pozwanej w dniu 25 lutego 2016r. Strona pozwana decyzją z dnia 24 marca 2016r. przyznała powodowi kwotę 9.759,73 zł tytułem odszkodowania za uszkodzenie pojazdu powoda w wyniku zdarzenia z dnia 24 lutego 2016 r.

Dowód: decyzja o przyznaniu odszkodowania z dnia 24.03.2016 r. – k. 13-14, dokumenty w aktach szkody na płycie CD – nośnik zapisu – k. 45.

Powód zlecił rzeczoznawcy samochodowemu M. S. sporządzenie kosztorysu naprawy pojazdu powoda po kolizji z dnia 24 lutego 2016r. Rzeczoznawca w kalkulacji naprawy nr (...) wycenił koszty naprawy pojazdu powoda na kwotę 18.960,98 zł. Powód poniósł koszt ww. prywatnej kalkulacji w kwocie 246 zł.

Dowód: kalkulacja naprawy nr (...) – k. 15-21; faktura VAT nr (...) z dnia 4 października 2016r. – k. 22.

Rynkowy koszt naprawy pojazdu powoda w autoryzowanym warsztacie z zachowaniem technologii producenta i zastosowaniem części oryginalnych wyniósłby 16.142,56 zł brutto, w wariantcie tym przyjęto stawkę za 1 rbg prac blacharsko – mechanicznych - 140 zł (netto), za pracę lakiernicze -140 zł (netto). W przypadku naprawy pojazdu w nieautoryzowanym warsztacie kwota potrzebna do naprawy pojazdu wyniosłaby kwotę 14.547,25 zł brutto, przy zastosowaniu części oryginalnych. Wartość pojazdu powoda w stanie nieuszkodzonym na dzień zdarzenia z dnia 24.02.2016 r. wynosiła 60.200 zł brutto, a w stanie po zdarzeniu z dnia 24.02.2016 r. wynosiła 50.000 zł brutto.

Dowód: opinia biegłego z zakresu techniki samochodowej mgr. inż. M. B. – k. 52-61 opinia uzupełniająca biegłego z zakresu techniki samochodowej mgr. inż. M. B. – k. 111-115.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w znacznej części.

W niniejszej sprawie powód dochodził odszkodowania z tytułu szkody w pojeździe marki V. (...) o nr rej. (...) w łącznej kwocie 9.447,25 zł. Bezsporne między stronami było, że strona pozwana ponosi, co do zasady, odpowiedzialność za szkodę wynikłą ze zdarzenia z dnia 24 lutego 2016r. Strony zgodnie również stwierdziły, że strona pozwana wypłaciła powodowi odszkodowanie w łącznej kwocie 9.759,73 zł. Sporna między stronami pozostała kwota należnego powodowi odszkodowania z tytułu szkody wyrządzonej na skutek zdarzenia z dnia 24 lutego 2016r., w tym z tytułu kosztu prywatnej kalkulacji szkody w pojeździe, zleconej i opłaconej przez powoda.

Sąd dokonując ustaleń faktycznych oparł się na dowodach z dokumentów przedstawionych przez strony, w szczególności dokumentów w aktach szkody nr 100- (...) strony pozwanej. Poza tymi ww. dowodami, Sąd dał w pełnym zakresie wiarę opinii biegłego sądowego, dopuszczonej jako dowód w niniejszej sprawie oraz jego opinii uzupełniającej. Wiarygodność opinii biegłego wynikała z faktu, że w granicach możliwej dla Sądu oceny tych opinii, nie było podstaw do uznania ich, choćby w pewnych elementach za błędne lub wadliwe przez pryzmat logiki, wiedzy powszechnej i zasad oświadczenia życiowego, co uzasadniałyby konieczność sporządzenia nowych opinii, a właśnie pod tymi względami należy oceniać opinie biegłych. Zgodnie, bowiem z poglądem wyrażonym w orzecznictwie sądowym (wyrok SN z 7.04.2005 r. w sprawie II CK 572/04, opubl. w LEX nr 151656) specyfika oceny dowodu z opinii biegłego wyraża się w tym, że sfera merytoryczna opinii kontrolowana jest przez sąd, który nie posiada wiadomości specjalnych, w istocie w zakresie zgodności z zasadami logicznego myślenia, doświadczenia życiowego i wiedzy powszechnej. Ustaleń opinii biegłego żadna ze stron zresztą ostatecznie nie kwestionowała.

Przechodząc do wskazania podstawy prawnej wyroku należy wskazać, że zgodnie z art. 436 § 1 zd. 1 k.c. w zw. z art. 435 § 1 k.c. posiadacz (samoistny albo zależny) mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody ponosi odpowiedzialność za szkodę na osobie lub mieniu, wyrządzoną komukolwiek przez ruch tego środka, chyba że szkoda nastąpiła wskutek siły wyższej albo wyłącznie z winy poszkodowanego lub osoby trzeciej, za którą nie ponosi odpowiedzialności. Nadto zgodnie z art. 822 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Zgodnie z § 2 i 3 w/w przepisu umowa ubezpieczenia, jeśli strony nie umówiły się inaczej, obejmuje szkody, o jakich mowa wyżej, będące następstwem przewidzianego w umowie zdarzenia, które miało miejsce w okresie ubezpieczenia, a uprawniony do odszkodowania, w związku ze zdarzeniem objętym umową, może dochodzić roszczenia bezpośrednio

od ubezpieczyciela. Odpowiedzialność odszkodowawczą z tytułu obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej regulują również przepisy szczególne. Zgodnie z art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. z 2003 r., Nr 124, poz. 1152 ze zm.) z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierującym pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia lub utrata, zniszczenie albo uszkodzenie mienia. Nadto zgodnie z art. 361 § 1 i 2 k.c. i art. 363 § 1 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła; w powyższych granicach, w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje m.in. straty, które poszkodowany poniósł, przy czym naprawienie szkody powinno nastąpić według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej.

Odszkodowanie, o którym mowa w ww. przepisach, ma wyrównać uszczerbek w sferze majątkowej poszkodowanego polegający na utraceniu aktywów lub zwiększeniu pasywów (tam m.in. wyrok SN z 20.02.2002 r., V CKN 903/00, OSNC 2003/1/15). Przywrócenie stanu poprzedniego polega na odzyskaniu (przez naprawę lub odtworzenie) użyteczności i walorów estetycznych sprzed wypadku (tak m.in. wyrok z dnia 05.11.1980 r., III CRN 223/80, OSNCP 1981/10/186). Odszkodowanie obejmuje wszelkie celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki tj. koszty zakupu niezbędnych nowych części i innych materiałów (tak m.in. wyrok SN z 20.02.1981 r., I CR 17/81, OSNCP 1981/10/199, wyżej cyt. wyrok SN z dnia 20.02.2002 r., V CKN 903/00 OSNC 2003/1/15). Ustalając odszkodowanie uwzględnia się ceny rynku lokalnego (tak m.in. wyrok SN z 13.06.2003 r., III CZP 32/03, OSNC 2004/4/51). Wskazać też należy, że w orzecznictwie sądowym (uchwała SN z dnia 15.11.2001 r. III CZP 68/01, OSNC 2002/6/74, wyrok SN z 07.08.2003 r., IV CKN 387/01) wyrażony został przekonujący pogląd, iż obowiązek naprawienia szkody przez wypłatę odpowiedniej sumy pieniężnej powstaje z chwilą wyrządzenia szkody i nie jest uzależniony od tego, czy poszkodowany dokonał naprawy rzeczy i czy w ogóle zamierza ją naprawić, odszkodowanie bowiem ma wyrównać uszczerbek majątkowy powstały w wyniku zdarzenia wyrządzającego szkodę, istniejący od chwili wyrządzenia szkody do czasu, gdy zobowiązany wypłaci poszkodowanemu sumę pieniężną, odpowiadającą szkodzie ustalonej w sposób przewidziany prawem. Jak wynika z ustalonego stanu faktycznego, szkoda w pojeździe powoda miała charakter tzw. szkody częściowej, gdyż koszt jego przywrócenia do stanu sprzed zdarzenia z dnia 24.02.2016 r. nie przekracza jego wartości w stanie nieuszkodzonym według stanu na ww. dzień. Zatem zgodnie z zasługującym na aprobatę i przyjmowanym a contrario poglądem wyrażonym wielokrotnie w orzecznictwie sądowym (m.in. w orzeczeniach z dnia 20 lutego 2002 r., V CKN 903/00 - Mon. Pr. 2002, z. 19, poz. 897 oraz z dnia 11 czerwca 2003 r., V CKN 308/01 oraz w uzasadnieniu postanowienia SN z 12.01.2006 r., III CZP 76/05) wobec braku wystąpienia tzw. szkody całkowitej naprawienie szkody w pojeździe powoda może polegać na żądaniu zwrotu odpowiednich kosztów przywrócenia pojazdu powoda do stanu sprzed kolizji z dnia 24 lutego 2014 r.

Ponieważ powód nie wykazywał, że przywrócił swój pojazd do stanu sprzed zdarzenia z dnia 24.02.2016 r., należne powodowi odszkodowanie należało wyliczyć metodą szacunkowej kalkulacji kosztów naprawy. Z ustalonego na podstawie ww. opinii biegłego z zakresu techniki samochodowej stanu faktycznego wynika, że koszt przywrócenia pojazdu powoda do stanu sprzed kolizji wynosi 16.142,56 zł brutto. Taki koszt naprawy ustalono, uwzględniając naprawę pojazdu powoda z zastosowaniem technologii producenta, z wykorzystaniem nowych części oryginalnych producenta samochodu oraz naprawy pojazdu w autoryzowanym warsztacie obsługi pojazdów marki pojazdu powoda. Zastosowanie części tego typu uzasadnione było zgodnością z technologią producenta. Ponadto strona pozwana nie wykazała, by przedmiotowy pojazd w chwili zdarzenia z dnia 24.02.2016 r. posiadał inne części niż oryginalne. Należy przy tym zauważyć, że zgodnie z zasługującym na aprobatę orzecznictwem Sądu Najwyższego (uchwała 7 (...) z 12.04.2012 r. III CZP 80/11, OSNC 2012/10/112) zakład ubezpieczeń zobowiązany jest na żądanie poszkodowanego do wypłaty, w ramach odpowiedzialności z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego, odszkodowania obejmującego celowe i ekonomicznie uzasadnione koszty nowych części i materiałów służących do naprawy uszkodzonego pojazdu. Jeżeli ubezpieczyciel wykaże, że prowadzi to do wzrostu wartości pojazdu, odszkodowanie może ulec obniżeniu o kwotę odpowiadającą temu wzrostowi (podobnie wyrok SN z

19.02.2003 r., V CKN 1690/00). W niniejszej sprawie strona pozwana nie wykazała tej ostatniej okoliczności, do czego była zobowiązana zgodnie z regułą art. 6 Kc. Stosownie do treści tego przepisu ciężar dowodu wykazania przesłanek odpowiedzialności deliktowej spoczywał na poszkodowanym. Jednak reguła ciężaru dowodu nie zawsze, bez względu na okoliczności sprawy, spoczywa na powodzie. Ten bowiem, kto odmawia uczynienia zadość żądaniu powoda, obowiązany jest udowodnić fakty wskazujące na to, że uprawnienie żądającemu nie przysługuje (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 lutego 2002 r., sygn. akt V CKN 745/00, LEX nr 53163). Na marginesie należy wspomnieć, że samochód powoda w chwili zdarzenia był pojazdem zaledwie 6-letnim. Mając powyższe na uwadze należało uznać, że należne powodowi odszkodowanie to kwota ustalona przez biegłego w opinii uzupełniającej, tj. 16.142,56 zł. Zatem mając na uwadze już wypłacone przez stronę powodową odszkodowanie w kwocie 9.759,73 zł, powodowi należna jest jeszcze z tego tytułu kwota 6.382,83 zł, o czym Sąd orzekł w ramach łącznej kwoty, zasądzonej w pkt. I sentencji wyroku w wysokości 6.628,83 zł.

Oprócz odpowiedniej kwoty tytułem samego przywrócenia uszkodzonego pojazdu do stanu technicznego sprzed kolizji z dnia 24 lutego 2016r., zdaniem Sądu strona pozwana powinna również zapłacić powodowi kwotę 246 zł, zawierającą się również w ramach łącznej kwoty, zasądzonej w pkt. I sentencji wyroku, stanowiącą koszt brutto kalkulacji naprawy pojazdu powoda marki V. o nr rejestracyjnym (...), wykonanej przez rzeczoznawcę na zlecenie powoda. Zgodnie z uchwałą Sądu Najwyższego z dnia 18 maja 2004 r. (III CZP 24/04, OSNC 2005/7-8/117) odszkodowanie przysługujące z umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów może, stosownie do okoliczności sprawy, obejmować także koszty ekspertyzy wykonanej na zlecenie poszkodowanego. W doktrynie prawniczej przyjmuje się, że koszty i wydatki poniesione w związku ze zdarzeniem wyrządzającym szkodę mogą być uznane za jedną z postaci szkody rzeczywistej. Uzasadnione i celowe wydatki zmierzające do ograniczenia lub wyłączenia szkody stanowią stratę, o jakiej mowa w art. 361 § 2 k.c. Sąd uznał, iż zlecenie przez powoda rzeczoznawcy samochodowemu wykonania kalkulacji dla powoda było obiektywnie uzasadnione, albowiem strona pozwana nie zaprzeczyła ostatecznie, że powód nie posiada wiedzy specjalistycznej w zakresie wyceny szkód pojeździe, a wycena sporządzona przez rzeczoznawcę na zlecenie powoda, z której wynikało, że strona pozwana pierwotnie zaniżyła koszt przywrócenia pojazdu powoda do stanu sprzed kolizji z 24 lutego 2016r., znalazła w dużej części potwierdzenie w opinii biegłego sądowego, dlatego też Sąd uznał, iż koszt tej kalkulacji poniesiony przez powoda powinien być wliczony do odszkodowania należnego powodowi. Nie można bowiem odmówić poszkodowanemu prawa kwestionowania wysokości szkody ustalonej przez ubezpieczyciela w toku postępowania likwidacyjnego, tym bardziej, że powód nie posiada wiedzy specjalistycznej z zakresu techniki motoryzacyjnej.

Na marginesie należy zauważyć jedynie, że choć strona pozwana słusznie kwestionowała moc dowodową kalkulacji wykonanej na prywatne zlecenie powoda poza postępowaniem sądowym, pośrednio wskazując, że taki kosztorys nie może stanowić w takim postępowaniu rozstrzygającego dowodu na okoliczność wysokości kosztów naprawy (gdyż zgodnie z przyjętym w orzecznictwie sądowym poglądem (tak m.in. orzeczenie SN z 29.09.1956 r., III CR 121/56, OSNCK 1958/1/16, wyrok SN z 11.06.1974 r., II CR 260/74, Lex nr 7517, postanowienie SN z 15.04.1982 r. III CRN 65/82 Lex Polonica Maxima, wyrok SN z 08.06.2001 r. I PKN 468/00, OSNP 2003/8/197, wyrok SN z 12.04.2002 r., I CKN 92/00, Lex nr 53932), takie dokumenty (tzw. opinie prywatne) nie mogą być dowodem na okoliczność, która wymaga wiadomości specjalnych, a mogą być traktowane jedynie, jako element twierdzeń danej strony), to jak się okazało i jak już wyżej wskazano, kalkulacja naprawy sporządzona na zlecenie powoda pokrywała się w dużej części z opinią biegłego sądowego sporządzoną w niniejszej sprawie w zakresie kosztów przywrócenia pojazdu powoda do stanu sprzed zdarzenia z dnia 24 lutego 2016r.

W pozostałym zakresie powództwo podlegało oddaleniu, jako pozbawione podstaw faktycznych i prawnych, o czym Sąd orzekł w pkt. II sentencji wyroku.

O odsetkach od zasądzonej kwoty Sąd orzekł w oparciu o art. 481 k.c. w zw. z art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, zgodnie z którym zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni, licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. Żądanie zapłaty odsetek

tytułem ustalonego w stanie faktycznym uzupełniającego zwrotu kosztów przywrócenia pojazdu powoda do stanu sprzed wypadku z dnia 24 lutego 2016 r. było uzasadnione, skoro jak wynika z ustaleń stanu faktycznego strona pozwana nie wypłaciła powodowi należnej mu z tego tytułu kwoty w terminie wskazanym w art. 14 ust. 1 ww. ustawy. Powód zgłosił szkodę w dniu 25 lutego 2016r., a więc ostatnim dniem 30-dniowego terminu był dzień 26 marca 2016r. Wprost z przepisów rangi ustawowej wynika bowiem, że jeśli zobowiązany nie płaci odszkodowania w terminie wynikającym z przepisu szczególnego (tu: art. 14 wyżej cyt. ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych) lub w terminie ustalonym zgodnie z art. 455 in fine k.c., uprawniony nie ma niewątpliwie możliwości czerpania korzyści z odszkodowania, jakie mu się należy już w tym terminie. W konsekwencji odsetki za opóźnienie w zapłacie odszkodowania należnego uprawnionemu już w tym terminie powinny się należeć od upływu tego właśnie terminu. Odnośnie odsetek od kwoty 246 zł tytułem zwrotu kosztów prywatnej kalkulacji, powód zgłosił to żądanie dopiero na etapie wniesienia pozwu, gdyż nie twierdził nawet, że zrobił to wcześniej. Należy zatem przyjąć, że strona pozwana dowiedziała się o tym roszczeniu w dniu doręczenia jej odpisu pozwu, tj. z dnia 1 marca 2017r., dlatego też odsetki ustawowe za opóźnienie powód może naliczać, w oparciu o art.455 k.c. dopiero od dnia następnego po dniu doręczenia stronie pozwanej pozwu, tj. od dnia 2 marca 2017r.

O kosztach procesu Sąd orzekł w pkt III wyroku na podstawie art. 100 zdanie 1 k.p.c., który stanowi, że w razie częściowego uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Powód w toku procesu poniósł uzasadnione i celowe w rozumieniu art. 98 § 1 i 3 k.p.c. koszty procesu w łącznej kwocie 3.607,01 zł, na którą złożyły się: opłata od pozwu w wysokości 473 zł, wynagrodzenie pełnomocnika wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 1.817 zł, kwota 117,01 zł tytułem dojazdów pełnomocnika powoda na kolejne terminy rozprawy w niniejszej sprawie, według przedłożonego spisu kosztów, oraz kwota 1.200 zł tytułem wykorzystanej zaliczki powoda na wynagrodzenie biegłego, a więc w zakresie, w jakim to wynagrodzenie zostało ostatecznie sfinansowane z zaliczki uiszczonej przez powoda. Strona pozwana wykazała także koszty w wysokości 1.800 zł, które sprowadzały się do wynagrodzenia pełnomocnika strony pozwanej w osobie adwokata. Wysokość przyjętej stawki zastępstwa procesowego powoda przez pełnomocnika będącego radcą prawnym znajduje uzasadnienie w § 2 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych, w brzmieniu obowiązującym w chwili wniesienia pozwu w niniejszej sprawie. Wysokość przyjętej stawki zastępstwa procesowego strony pozwanej przez pełnomocnika będącego adwokatem znajduje uzasadnienie w § 2 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie, w brzmieniu obowiązującym w chwili wniesienia pozwu w niniejszej sprawie. Powód wygrał proces w 70 %, natomiast strona pozwana nie ustąpiła w 30 %. Przy zastosowaniu stosunkowego rozdzielania kosztów procesu, stronie pozwanej należne są koszty w kwocie 540 zł (1.800 zł x 30 %), natomiast powodowi w kwocie 2.524,91 zł (3.607,01 zł x 70 %). Po dokonaniu potrącenia pozostały koszty należne powodowi w kwocie 1.984,91 zł.

Nadto w pkt IV i V Sąd orzekł o wydatkach tymczasowo poniesionych w toku postępowania przez Skarb Państwa w postaci części wynagrodzenia biegłego w kwocie 619,50 zł. Zgodnie z art. 83 ust. 2 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych z dnia 28.07.2005 r. w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie sąd orzeka o poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa wydatkach, stosując odpowiednio przepisy art. 113. Zgodnie z art. 113 ust. 1 ww. ustawy kosztami sądowymi, których strona nie miała obowiązku uiścić, lub których nie miał obowiązku uiścić kurator albo prokurator, sąd w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji obciąży przeciwnika, jeżeli istnieją do tego podstawy, przy odpowiednim zastosowaniu zasad obowiązujących przy zwrocie kosztów procesu. Zgodnie z powoływanym już art. 100 zd.1 k.p.c. w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań, koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. W związku z powyższym, mając na uwadze ww. wynik procesu, w pkt IV wyroku w niniejszej sprawie nakazano stronie pozwanej zwrot kwoty 433,65 zł (619,50 zł x 70 %) na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Środzie Śląskiej. Natomiast w pkt V Sąd nakazał powodowi zwrot kwoty 185,85 zł (619,50 zł x 30 %) na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Środzie Śląskiej.

Z powyższych względów należało orzec jak w sentencji wyroku.